

Arrest

nr. 275 179 van 11 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en houdende het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 271 714 van 25 april 2022 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 26 april 2022 op basis van artikel 39/82, § 6 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de beschikking van 15 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd. Deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zennevallei op 11.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer: naam: K.
voornaam: S.
geboortedatum: (...)1980
geboorteplaats: Gjakove
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7. alinea 1:

- *10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer HV.69.LQ.004868/2022 van de politiezone van Zennevallei.)

Betrokkene deed een aanvraag van wettelijke samenwoning via de gemeente Sint-Jans-Molenbeek op 15.10.2019 waarbij de procureur een negatief advies verleende op datum van 26.06.2020.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben, maar kan dit niet staven door middel van medische getuigschriften.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek v/ordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben, maar kan dit niet staven door middel van medische getuigschriften.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kosovo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar, dat luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zennevallei op 11.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer:

Naam : K.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1980

geboorteplaats : Gjakove

nationaliteit : Kosovo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.04.2022 . gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (PV nummer HV.69.LQ.004868/2022 van de politiezone van Zennevallei.)

Betrokkene deed een aanvraag van wettelijke samenwoning via de gemeente Sint-Jans-Molenbeek op 15.10.2019 waarbij de procureur een negatief advies verleende op datum van 26.06.2020.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben, maar kan dit niet staven door middel van medische getuigschriften.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij heeft in haar nota opgeworpen op dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

De Raad treedt deze exceptie bij. Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van

de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Pris de la violation :

des articles 1 à 4 de la Charte et l'article 3 CEDH, qui interdisent les traitements inhumains et dégradants; de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme (ci-après, « CEDH ») ; des articles 7 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après, « Charte ») ; des articles 7, 62, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 (ci-après, « LE »); des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation des actes administratifs ; du droit fondamental à une procédure administrative équitable, du droit d'être entendu, des principes généraux de droit administratif de bonne administration, du devoir de minutie et de prudence ;

1. NORMES VISÉES AU MOYEN

Les articles 1 à 4 de la Charte et l'article 3 CEDH interdisent les traitements inhumains et dégradants, et font interdiction à un Etat d'envoyer un ressortissant de pays tiers vers un Etat dans lequel il risquerait de tels traitements. Ces garanties imposent à l'Etat membre de procéder à une analyse minutieuse avant de décider de l'expulsion, a fortiori si l'étranger concerné se prévaut de tels risques.

L'article 8 CEDH protège la vie privée et familiale :

- « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.*
- 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »*

L'article 7 de la Charte protège la vie privée et familiale également. L'article 52.1 de la Charte limite les restrictions dans ces droits fondamentaux comme suit :

« Toute limitation de l'exercice des droits et libertés reconnus par la présente Charte doit être prévue par la loi et respecter le contenu essentiel desdits droits et libertés. Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui. »

La Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, arrêt du 2 août 2001, Boultif c. Suisse ; Cour EDH, arrêt du 15 juillet 2003, Mokrani/France, §§ 30 et 31 ; Cour EDH, arrêt du 17 avril 2014, Poposhvili c. Belgique, par. 141) et le Conseil du contentieux des étrangers (CCE n°159 065 du 19.12.2015; CCE n°143 483 du 16.04.2015; CCE n°139 759 du 26.02.2015; CCE 25.10.2013, n°112 862 ; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010), ont déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse « aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause. Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé ». Dans sa jurisprudence, la Cour souligne l'importance d'éléments tels la gravité de la peine, la durée du séjour, les attaches dans le pays où il sera renvoyé.

Art. 7 LE :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé] 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2; 2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé

conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé; 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; 4° s'il est considéré par le Ministre [...] comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

5° [-s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale;- 6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens; 7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi; 8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet; 9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [3ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,]-il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats; 10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [-ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,]3 il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants; 11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée; 12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée.] Sous réserve de l'application des dispositions du Titre IIIquater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière. A moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois. Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.] Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable ; Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre. Après (cinq) mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté. Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois. »

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 impose la prise en compte « de toutes les circonstances propres à chaque cas » lors de la prise d'une interdiction d'entrée et de la définition de sa durée :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque: 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

L'article 74/13 LE entend transposer des obligations découlant de la « directive retour » (directive 2008/115) :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Art. 74/14 LE :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;

4°

5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;

6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, précités) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le principe de proportionnalité, principe de droit européen et de droit belge, également visé par l'article 52.1 de la Charte précité, et qui régit le contrôle des ingérences dans les droits fondamentaux en cause, impose un rapport adéquat entre la mesure et les faits sur lesquels elle se fonde. « S'agissant de la proportionnalité de l'ingérence constatée, il convient de rappeler que le principe de proportionnalité exige, selon une jurisprudence constante de la Cour, que les actes des institutions de l'Union ne dépassent pas les limites de ce qui est approprié et nécessaire à la réalisation des objectifs légitimes poursuivis par la réglementation en cause, étant entendu que les inconvénients causés par celle-ci ne doivent pas être démesurés par rapport aux buts visés (voir, en ce sens, arrêts Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, point 45; Nelson e.a., C-581/10 et C-629/10, EU:C:2012:657, point 71, ainsi que Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, point 50). » (CJUE 15.02.2016, J.N., C-601/15, pt 54).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce,

avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le droit d'être entendu garantit que l'administré à l'encontre duquel l'administration envisage de prendre une décision qui affecte défavorablement ses intérêts soit mis en mesure, utile et effective, de faire valoir ses arguments avant la prise d'une telle décision. Le Conseil d'Etat a déjà souligné que seule une invitation expresse est de nature à garantir le respect de ce droit.

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015; CE n°233.512 du 19.01.2016; CCE n°141 336 du 19.03.2015; CCE n°146 513 du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015; CCE n°151890 du 7.09.2015; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

La doctrine et la jurisprudence s'accordent pour considérer que ces normes, et particulièrement le droit d'être entendu, impliquent que l'intéressé soit dûment informé des éléments retenus à son encontre, car c'est un préalable nécessaire à l'exercice de son droit de se défendre (CE 01.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005 ; P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, 2016, p. 83).

P. GOFFAUX ajoute également :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

2. DÉVELOPPEMENT DU MOYEN

2.1 PREMIERE BRANCHE

La partie défenderesse n'a dûment pris en compte de tous les éléments pertinents, et n'a donc pas procédé à l'analyse minutieuse imposée par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 (en ce qui concerne l'ordre de quitter le territoire) et les articles 74/11 (pour l'interdiction d'entrée), 74/13 et 74/14 LE (pour l'interdiction d'entrée et l'ordre de quitter le territoire sans délai), ainsi que le droit fondamental à la vie privée et familiale et le droit de ne pas être soumis à des traitements inhumains et dégradants, méconnaissant ces normes, son devoir de minutie, ses obligations de motivation, le droit d'être entendu du requérant, ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Force est en effet de constater :

que le requérant a tenté de se prévaloir de ses problèmes de santé lors de son arrestation administrative, mais qu'il n'a pas été mis en mesure effective de les faire valoir et que la partie défenderesse n'a manifestement pas cherché à s'informer dûment comme l'imposent le droit d'être entendu et le devoir de minutie : alors que le requérant se prévaut de graves problèmes cardiaques, la partie défenderesse motive qu'il "ne prouve pas ces problèmes avec des documents" ;

Forcément, le requérant n'a pas constamment avec lui des documents prouvant ses problèmes cardiaques.

Dès lors qu'il se prévalait de tels problèmes, il appartenait à la partie défenderesse d'oeuvrer avec minutie et de lui permettre de les démontrer, ce qu'elle n'a manifestement pas fait. Le requérant n'a pas pu contacter des tiers ou un conseil, et la partie défenderesse n'a pas cherché à s'informer sur ces problèmes.

Elle a, au contraire, décidé de prendre ses décisions nonobstant le fait que le requérant se prévalait de graves problèmes de santé, niant toutes les garanties imposées par l'article 74/13 LE, l'interdiction des traitements inhumains et dégradants, le droit d'être entendu, et le devoir de minutie. La motivation n'est manifestement pas acceptable.

Le requérant, à l'appui du présent recours, compagne et son conseil ont pu rassembler les documents produits en annexe qui en attestent (pièce 4):

« Je soussignée N. A.-S., docteur en médecine certifie que monsieur K.S. nécessite des biologies de contrôles d'INR de manière urgente dans le cadre de son suivi cardiologique (...)

Patient de 38 ans, d'origine albanaise, barrière linguistique, en elgique depuis 2010.

Patient au lourd antécédents cardiologiques : notion d'infection sur valve mitrale nécessité un remplacemnt en 95 à Belgrade, ensuite remplacement valve mitrale + aortique en 2010 par des valves mécaniques.

Anamnèse via traducteur :

Sensation d'oppression thoracique depuis longtemps en majoration depuis 1 mois associé à une asthénie importante. Pas de dyspée, douleurs peuvent apparaître aussi bien à l'effort qu'au repos, pendant le sommeil. Pas de toux, pas d'expectoration, pas de pyrexie/sudations.

Nausée sans vomissements

Patient très anxieux car n'a plus de papiers actuellement, loge chez des amis, difficultés pour acheter ses médicaments.

Anxiété importante, patient pleure pendant l'entretien ».

Le requérant fait encore actuellement l'objet d'un suivi régulier par son cardiologue, et doit prendre quotidiennement des médicaments.

La pathologie et les problèmes médicaux dont il souffre ne sont manifestement pas des problèmes dont on « guérit », de sorte que même si les documents datent quelque peu, on ne peut supposer que les problèmes ne sont plus actuels. D'autant que le requérant confirme qu'ils sont toujours bien actuels.

Les soins de santé au Kosovo sont notoirement connus comme étant totalement insuffisants et inaccessibles en raison de leurs coûts.

« Soins de santé insuffisants, manque de médicaments, mauvaise qualité des services de santé, droits des patient-e-s pas garantis. Selon un rapport de la fondation Bertelsmann datant de 2016, les services de santé ne sont presque pas présents dans certaines régions du Kosovo. Même dans la capitale Pristina, il n'y a pas assez de possibilités de traitement. Les patient-e-s qui peuvent s'offrir un traitement doivent accepter de longues attentes, des technologies désuètes et un personnel médical doté d'une formation insuffisante. 4 Au sein des institutions de santé publiques, il manque des médicaments et d'autres matériaux médicaux de base. 5 D'après les informations fournies par plusieurs personnes de contact sur place, la qualité des prestations de services de santé laisse souvent à désirer tant dans le secteur public que dans le secteur privé. 6 La mauvaise qualité des services de santé dans le secteur public proviendrait, selon Balkan Insight, aussi du fait que de nombreuses et de nombreux médecins travaillent parallèlement dans des cliniques publiques et privées. Le personnel médical employé dans le secteur public traiterait en outre fréquemment les patient-e-s de manière inappropriée, par exemple en les offensant, en les ignorant ou en les maltraitant. Par ailleurs, les temps d'attente sont longs dans le secteur public. 7 »

Il est clair que la partie défenderesse a méconnu les dispositions et garanties applicables, précitées, et ses obligations de motivation.

que le requérant a une vie familiale en Belgique, notamment avec sa compagne Madame V. avec laquelle il entretient une relation affective depuis plusieurs années et avec laquelle il cohabite ;

Celle-ci le confirme dans le témoignage en annexe (pièce 3).

Votre Conseil a déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse « aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause (CCE n°159 065 du 19.12.2015; CCE n°143 483 du 16.04.2015; CCE n°139 759 du 26.02.2015; CCE 25.10.2013, n°112 862 ; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010). Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé », rappelé par l'article 74/13 LE.

Manifestement, la partie défenderesse, qui n'a pas cherché à s'informer minutieusement, n'a pas non plus permis au requérant de faire valoir utilement ses arguments sur ce point.

que le requérant réside à une adresse connue des autorités, avec sa compagne, avec laquelle il avait d'ailleurs sollicité la cohabitation légale, de telle sorte que l'Office des étrangers était informé de cette adresse ;

Cela contredit les motifs de la décision.

Que le requérant cherché à régulariser son séjour, notamment en sa qualité de membre de famille de belge, ce qui requiert d'abord que leur union soit officiellement reconnue, ce qu'ils ont manifestement cherché à faire, et s'apprêtaient à faire à nouveau;

que le requérant ne travaillait pas lorsqu'il a été contrôlé, mais accompagnait un ami ;

Cela contredit les motifs de la décision.

que le requérant n'a pas été entendu utilement, puisqu'il n'a pas été entendu dans une langue qu'il comprend, ni assisté d'un interprète, ni d'un avocat, et que cette assistance lui a été refusée ; si ses droits avaient été respectés, il aurait pu faire valoir les éléments précités, manifestement de nature à influencer sur les décisions prises à son encontre ;

que le requérant aurait pu mieux collaborer avec les autorités lors de son arrestation si ses droits avaient été respectés et qu'il avait pu être assisté d'un interprète et d'un conseil pour comprendre ce qu'il était attendu de lui et comment se défendre ;

que le document d'identité kosovare dont il est détenteur lui a été délivré en Belgique, de sorte que la motivation est erronée sur ce point également ;

Dès lors, force est de conclure que la partie défenderesse n'a pas dûment motivé ses décisions, ni tenu compte des éléments dont il lui incombe de tenir compte lors de la prise de telles décisions en vertu des normes dont la teneur a été rappelée ci-dessus, et a méconnu les droits du requérant dans le cadre de la prise des décisions.

Le requérant souligne que les illégalités qui grèvent l'ordre de quitter le territoire rejaillissent sur l'interdiction d'entrée.

Le moyen est fondé.

2.2 DEUXIEME BRANCHE

La durée de l'interdiction d'entrée n'est pas dûment motivée, comme l'imposent l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et les obligations de motivation.

Rappelons que la Cour constitutionnelle (arrêt 112/2019 du 18/07/2019) précise quant à la motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, qu'elle doit reposer sur des considérations propres qui en étayent dûment la durée :

« B.67.1. Contrairement à ce que soutient la partie requérante dans l'affaire n° 6749, l'interdiction d'entrée n'est pas automatique. La disposition attaquée prévoit que le ministre ou son délégué « peut assortir » les décisions mettant fin au séjour d'une interdiction d'entrée, dont il détermine la durée en tenant compte de toutes les circonstances propres au cas individuel. Comme la Cour de justice de l'Union européenne l'a jugé, la décision mettant fin au séjour et l'interdiction d'entrée sont deux décisions différentes, qui doivent

chacune reposer sur des motifs pertinents (CJUE, 26 juillet 2017, C-225/16, Mossa Ouhami, point 50). B.67.2. (...) La durée de l'interdiction d'entrée doit être motivée au regard de cette menace grave, ce qui implique que l'auteur de la décision ait évalué la menace non seulement actuellement, mais également dans le futur, de manière à justifier le maintien de l'interdiction d'entrée au-delà de cinq ans. Contrairement à ce que soutiennent les parties requérantes, la loi attaquée ne permet donc pas au ministre ou à son délégué de prendre une interdiction d'entrée de plus de cinq ans dans tous les cas, sans devoir motiver spécifiquement cette mesure. Par ailleurs, l'absence de durée maximale fixée dans la loi ne signifie pas que l'interdiction d'entrée pourrait être illimitée dans le temps. La disposition attaquée précise en effet que la durée de l'interdiction d'entrée doit être déterminée par le ministre ou son délégué en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. B.67.3. Enfin, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui régit l'interdiction d'entrée pour les ressortissants de pays tiers ne prévoit pas pour eux un régime plus favorable que pour les citoyens de l'Union et les membres de leur famille. En effet, cette disposition prévoit également qu'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans peut assortir la décision d'éloignement lorsque l'étranger concerné constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Quelle que soit la nationalité de l'étranger concerné, seule une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale, que le ministre ou son délégué doit motiver spécifiquement en se basant sur une analyse du risque de danger que l'intéressé représentera dans le futur, peut justifier une interdiction d'entrée de plus de cinq ans. Les citoyens de l'Union européenne et les membres de leur famille ne sont dès lors pas traités à cet égard de manière plus défavorable que les ressortissants de pays tiers.

(....) »

En l'espèce, force est de constater que la partie défenderesse ne motive pas pourquoi, sur la base d'une analyse prospective, une analyse de la menace que continuerait à présenter dans le futur, une interdiction d'une durée de 2 ans s'imposerait en l'espèce. Les motifs ne permettent pas de comprendre pourquoi la partie a fait le choix d'une durée de 2 ans. Cette détermination paraît totalement arbitraire, et n'est pas valablement motivée.

Partant, le moyen est fondé.

2.3 TROISIEME BRANCHE

L'interdiction d'entrée se fonde sur un ordre de quitter le territoire illégal, et est donc mal motivée, caduque.

L'exécution éventuelle de l'ordre de quitter le territoire ne peut empêcher votre C contrôler la légalité, fut-ce à titre incident, car son illégalité rejaillirait nécessairement sur l'interdiction d'entrée.

On ne pourrait autoriser que l'exécution ou le retrait de l'ordre de quitter le territoire puisse permettre de le faire échapper au contrôle de légalité."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

2.2.2. Het eerste middelonderdeel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierin betoogt verzoeker dat het onderzoek van zijn specifieke situatie niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden.

Zo stelt hij vooreerst dat hij niet behoorlijk in de gelegenheid werd gesteld om de verwerende partij te informeren over zijn ernstige hartproblemen en dat de verwerende partij zelf ook niet de moeite heeft genomen om zich verder te informeren terwijl het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel haar dat wel opleggen. De verwerende partij stelt slechts dat verzoeker gewag maakt van hartproblemen maar dat hij dat niet staft door medische documenten. Verzoeker wijst erop dat hij dergelijke medische documenten uiteraard niet steeds op zak heeft, en dat de verwerende partij hem niet in de mogelijkheid heeft gesteld om één en ander aan te tonen of contact te nemen met een derde of met een raadsman. De verwerende partij bezondigt zich alzo aan een miskennis van de garanties zoals opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het recht om niet te worden onderworpen aan vernederende of onmenselijke behandelingen, en evenzeer aan een schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De motivering is manifest onaanvaardbaar, zo stelt verzoeker nog. Bij zijn verzoekschrift voegt hij drie stukken waaruit zijn ernstige problemen zouden blijken, en hij voegt daaraan toe dat hij actueel nog steeds regelmatig wordt opgevolgd door een cardioloog en dat hij dagelijks medicatie moet nemen. Zelfs indien de stukken al wat gedateerd zijn, dan nog moet erop worden gewezen dat men van een dergelijke hartaandoening niet geneest, zodat ze blijf geven van zijn actuele gezondheidsproblemen, aldus verzoeker. Hij voegt daaraan nog toe dat het algemeen bekend is dat de gezondheidszorgen in Kosovo ondermaats zijn, en niet toegankelijk omwille van de kost ervan. Hij citeert uit een OSAR-rapport om zijn argumentatie te ondersteunen.

Verzoeker verwijst verder ook naar zijn Belgische partner met wie hij stelt al verschillende jaren een relatie te hebben en samen te wonen. Ook op dit punt heeft hij zijn zaak niet adequaat kunnen bepleiten en is de verwerende partij niet overgegaan tot het vereiste zorgvuldig onderzoek van de zaak, zo stelt hij. Verzoeker wijst erop dat zijn adres gekend is door de autoriteiten, dat hij er woont met zijn partner en dat zij een aanvraag hebben ingediend tot wettelijke samenwoning. Aldus worden de motieven van de bestreden beslissing tegengesproken, zo stelt hij.

Verzoeker stelt verder ook dat hij zijn verblijf wil regulariseren, met name als familielid van een Belg maar dat dit vereist dat de band met zijn partner officieel wordt erkend, hetgeen zij hebben getracht te bewerkstelligen en wat zij opnieuw zullen proberen.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij niet aan het werk was toen hij werd gecontroleerd, maar slechts een vriend vergezelde en dat het Kosovaarse identiteitsdocument waarover hij beschikt werd afgeleverd in België, zodat de motivering op deze vlakken niet klopt.

Verzoeker benadrukt tot slot nog dat hij niet werd gehoord in een taal die hij begrijpt, en dat hem de bijstand van een tolk en/of een raadsman werd geweigerd en dat als zijn rechten zouden zijn gerespecteerd, hij beter had kunnen meewerken met het bestuur en wel degelijk op nuttige wijze elementen had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De Raad stelt vast dat volgens de bestreden beslissing verzoeker werd gehoord alvorens ze werd genomen. Verzoeker betwist niet dat hij werd gehoord, maar betoogt dat dit gehoor niet volgens de regels van de kunst is verlopen, hetgeen ertoe heeft geleid dat hij niet op adequate wijze in staat is gesteld om

alle elementen aan het bestuur te laten kennen die mogelijk een invloed zouden hebben kunnen gehad op het besluitvormingsproces.

Niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). De Raad moet aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet -omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten- en op artikel 7, eerste lid, 8° van de wet, omdat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, zodat niet blijkt dat verkeerdelijk toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wél ontkent hij dat hij aan het werk was toen hij staande werd gehouden bij de inspectie in een pand en stelt hij dat hij slechts zijn vriend vergezelde. Uit het administratief rapport Illegaal Verblijf/Zwartwerk blijkt evenwel dat verzoeker op heterdaad werd betrapt terwijl hij zich trachtte te verstoppen toen het pand werd geïnspecteerd, en dat is gebleken dat hij en een andere persoon gekleed waren in werkkledij en beklad waren met gips, en dus duidelijk werken aan het uitvoeren waren op de locatie. Nadat werd vastgesteld dat verzoeker geen arbeidscontract kon voorleggen en de zaakvoerder werd gecontacteerd, blijkt dat onmiddellijk werd ingehaakt van zodra er concrete vragen over contracten werden gesteld. Door eenvoudigweg te beweren dat hij slechts zijn vriend vergezelde, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, moest hij hierover op een andere manier zijn gehoord, de verwerende partij misschien tot een andere beslissing zou zijn gekomen, en al evenmin dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet kon worden toegepast.

Met betrekking tot de verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, zoals dat wordt voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker verwijst naar zijn Belgische partner met wie hij stelt al verschillende jaren een relatie te hebben en samen te wonen en met wie hij samen al een aanvraag had ingediend tot wettelijke samenwoning, en hij betoogt dat zij het opnieuw zullen proberen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met dit gegeven, erop wijzend dat door de procureur een negatief advies werd verleend over de aanvraag tot wettelijke samenwoning. Verzoeker laat dit motief volstrekt ongemoeid, terwijl dit advies een tegenindicatie vormt voor het bestaan van een daadwerkelijk doorleefd en beschermenswaardig gezinsleven. Verzoeker poneert dan wel dat het de intentie is van het koppel om opnieuw een aanvraag in te dienen tot wettelijke samenwoning, maar dit is een loutere bewering die geen afbreuk doet aan het voorgaande. De verklaring van verzoekers vermeende partner die werd bijgevoegd bij het verzoekschrift doet dat evenmin.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand, lijkt verzoeker te kunnen worden gevolgd waar hij betoogt dat hij niet altijd zijn medische documenten op zak kan hebben. De vraag is echter of de documenten die hij thans bij zijn verzoekschrift voegt mogelijk tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden. Ter zake moet immers worden vastgesteld dat verzoeker in het verleden reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen had ingediend, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, precies op grond van dezelfde ernstige hartproblemen waarnaar hij thans verwijst. De aanvraag werd ongegrond bevonden omdat de vereiste medische zorgen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. Het beroep tegen de beslissing waarin dat werd vastgesteld, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 215 694 van 24 januari 2019. Zelfs aangenomen dat de gedateerde documenten die verzoeker thans bijvoegt alsnog een indicatie zouden kunnen zijn van een actueel gezondheidsprobleem, dan nog moet verzoeker aantonen dat dit een terugkeer in de weg zou staan. Door louter te verwijzen

naar zeer algemene informatie over de toestand van de gezondheidszorgen in Kosovo maakt hij echter niet aannemelijk dat de conclusie van de verwerende partij dat voor zijn specifieke gezondheidssituatie adequate zorg kan worden geboden in Kosovo, thans niet langer geldig zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat, mocht hij op een andere wijze zijn gehoord, hij elementen had kunnen aanbrengen over zijn gezinsleven en/of zijn gezondheidstoestand die mogelijk hadden kunnen leiden tot een andere besluitvorming, in het bijzonder tot het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geconcludeerd dat een schending van artikel 8 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 7 van het Handvest (inzake zijn vermeende gezinsleven) en artikel 3 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest (inzake zijn gezondheidssituatie) niet zijn aangetoond.

Met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1°, omdat er een risico op onderduiken bestaat. Er wordt daartoe in de eerste plaats verwezen naar artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in het geval waarin de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Verzoeker stelt hierover dat hij de intentie heeft om zijn verblijf te regulariseren door middel van een gezinshereniging met zijn Belgische partner, en dat dat de reden is waarom een aanvraag tot wettelijke samenwoning werd ingediend die, na de weigering, opnieuw zal worden ingediend. De Raad wijst erop dat het negatief advies van de procureur inzake de wettelijke samenwoning inmiddels dateert van bijna twee jaar geleden, zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker en zijn partner een nieuwe poging zouden ondernemen indien zij werkelijk de intentie zouden hebben gehad om de verblijfsstatus van verzoeker te regulariseren. Het blijkt ten andere duidelijk dat verzoeker daarvan zelf het belang inziet. Verzoekers argument staat de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° samengelezen met artikel 1, §2, 1° dus niet in de weg. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker, naar aanleiding van de inspectie zwartwerk, had verklaard dat hij in België is om te werken, en dat in de bestreden beslissing reeds werd vastgesteld dat hij geen arbeidskaart of single permit heeft. Indien hij daadwerkelijk in België verblijft om te kunnen werken, komt het hem toe om de daartoe voorziene verblijfsaanvraag in te dienen. De vaststelling dat niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke manier heeft trachten te regulariseren, is derhalve geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te noemen. Het in die context nog gestelde inzake de verklaringen van verzoeker over zijn verblijfsduur en de datum van afgifte van zijn identiteitskaart zijn daarbij overbodig, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn middel ertegen.

Het risico op onderduiken wordt verder nog gemotiveerd door een verwijzing naar artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, maar de Raad is van oordeel dat, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, de vaststellingen die hiervoor werden gemaakt volstaan om het risico op onderduiken en dus het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet te staven. De verwijzing naar artikel 1, §2, 3° is derhalve overbodig.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat het besluitvormingsproces mogelijk anders zou zijn geweest indien hij op een andere manier zou zijn gehoord, en hij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek diende te worden afgeleverd. Evenmin is aangetoond dat over één en ander niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.3. Het tweede en derde middelonderdeel zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het inreisverbod.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

In de bestreden beslissing staat vermeld dat het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan", wat in casu het geval is.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". In casu oordeelde de verwerende partij dat de duur van het inreisverbod twee jaar moet bedragen.

Verzoeker is, in een eerste middelonderdeel, van oordeel dat deze termijn niet afdoende is gemotiveerd. Hij verwijst hierbij naar een arrest van het Grondwettelijk Hof en meent dat de verwerende partij niet motiveert waarom verzoeker ook in de toekomst een gevaar voor de openbare orde zal blijven vormen. Voorts betoogt hij dat de redenen die worden aangehaald door de verwerende partij niet toelaten te begrijpen waarom ze heeft gekozen voor een termijn van 2 jaar. De bepaling van de termijn lijkt volkomen willekeurig te zijn, zo stelt verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof en de argumentatie die verzoeker daaruit haalt betrekking heeft op de mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu werd een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar waardoor verzoekers kritiek niet dienstig is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vooreerst heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Verder wijst de verwerende partij op de aanvraag van wettelijke samenwoning van 15 oktober 2019 waarbij de procureur een negatief advies verleende. Ze concludeert dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd, waar hij meent dat de bepaling van de termijn van twee jaar arbitrair gebeurde en niet afdoende is gemotiveerd. Voorts moet worden vastgesteld dat in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, en dus niet voor de maximumtermijn van drie jaar zoals voorzien in §1, tweede lid van het hiervoor geciteerde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan overigens niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een maximumduur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die alle de toets aan het redelijkheids beginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740). Dat er sprake zou zijn van willekeur bij het bepalen van de termijn voor het inreisverbod.

In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker nog dat het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd omdat het is gebaseerd op een onwettig bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent dat de wettigheid van het bevel nog steeds moet onderzocht worden in het geval het bevel al is uitgevoerd, juist omwille van het feit dat het inreisverbod daarop is gebaseerd.

De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middelonderdeel waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het bevel onwettig is. Verzoekers kritiek is aldus niet dienstig.

Het tweede en derde middelonderdeel zijn ongegrond.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS